

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. Z.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 14 grudnia 2016 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem upoważniony sędzia Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku J. Z. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniami Sądu Najwyższego:

1. z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt III KZ 30/16, utrzymującym w mocy zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKo (...), w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M., sygn. akt II K (...);
2. z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt III KZ 30/16, w przedmiocie sprostowania oczywistych omyłek pisarskich w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt III KZ 30/16;

3. z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt III KO 65/16, utrzymującym w mocy zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia wniosku J. Z. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt II AKo (...), zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt III KZ 30/16; z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył J. Z., w którym stwierdził m.in., iż w zaskarżonym zarządzeniu Sąd Najwyższy „*pisze same kłamstwa*”, „*nie widzi złamania prawa przez Sąd Apelacyjny w (...)*”, „*nie odpowiada merytorycznie na stawiane pytania*”. Wniósł ponownie o wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M. , sygn. akt II K (...), na podstawie „*art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 542 § 1 i § 3 k.p.k., w zw. z art. 439 pkt 2 k.p.k., art. 544 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 Konstytucji RP*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, stąd stosownie do treści art. 540 § 1 k.p.k. przysługuje tylko od orzeczeń prawomocnych i to wyłącznie takich, które kończą postępowanie sądowe. Prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. jest zaś takie, które rozstrzyga w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn przestępny (por. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 sierpnia 2014 r., III KZ 44/14, LEX nr 1493989; z dnia 28 listopada 2013 r., IV KO 75/13, LEX nr 1396786; z dnia 17 września 2008 r., IV KO 108/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 99; z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765; z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, OSNwSK 2003, poz. 1290; z dnia 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1-2, poz. 10).

W świetle powyższego za orzeczenie kończące postępowanie nie można uznać prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w postępowaniu, w którym badano kwestię prawidłowości odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec nieusunięcia braku formalnego wniosku oraz prawidłowości postanowienia w przedmiocie sprostowania oczywistych omyłek

pisarskich, w tym postanowieniu (sygn. akt III KZ 30/16), ani też postanowienia, którym badano prawidłowość kolejnej decyzji odmawiającej przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania karnego w tej samej sprawie (sygn. akt III KZ 65/16).

Podniesione przez skarżącego w zażaleniu argumenty nie mają znaczenia dla oceny sytuacji procesowej podlegającej kontroli instancyjnej w niniejszym postępowaniu. W związku z tym uznać należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia.

Na marginesie jedynie – mając na uwadze zawarty w rozpoznawanym zażaleniu ponowny wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M., sygn. akt II K (...) – wskazać należy, że właściwym do jego rozpoznania, w myśl art. 544 § 1 k.p.k., jest Sąd Apelacyjny w (...) i tam też skarżący winien wnieść stosowny wniosek o wznowienie postępowania, bądź też pismo będące sygnalizacją uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), tak jak to uczynił w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r., III KZ 30/16.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.